

SỨ VỤ CỦA CON NGƯỜI

(Luca 4:14-19:48)

Chià khoá của sứ vụ của Chúa Giêsu là lòng thương người.

Rồi Đức Giêsu đến Nazareth là nơi Người sinh trưởng. Người vào hội đường như Người vẫn quen làm trong ngày Sabbath, và đứng lên đọc Sách Thánh. (4:16). Chúa về nơi Người ‘sinh trưởng’. Sinh trưởng là một việc quan trọng trong đời sống. Chúa đến hội đường như vẫn quen làm trong ngày Sabbath nói cho chúng ta biết rằng Chúa được nuôi dưỡng trong một gia đình đạo đức.

Đoạn sách Isaia 61:2 công bố đối tượng của toàn thể sứ vụ của Chúa trên trái đất : *“Loan báo Tin Mừng cho kẻ nghèo hèn, công bố cho kẻ bị giam cầm biết họ được tha, cho người mù biết họ được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức.”* Ngài là Đấng Cứu Độ Đồng Chủng của chúng ta. Ngài được làm nên giống chúng ta để có thể giải cứu chúng ta. Ngài trở thành người để có thể mang con người đến gần Thiên Chúa.

Ngay từ những ngày đầu của sứ vụ chúng ta thấy đồng hương của Chúa quyết định giết Ngài (4:28-30). Câu nói “Ông này không phải là con ông Giuse đó sao?” là dấu hiệu đầu tiên cho thấy sự từ chối sẽ đến. Ngài công bố mình chính là Đấng Messiah (4:21). Họ tức giận vì Ngài cho họ biết Đấng Messiah Dothái cũng sẽ được gọi đến cho dân ngoại (4:24-30). Họ tin rằng ân sủng của Thiên Chúa chỉ dành riêng cho người Dothái thôi, nên họ sẵn sàng giết Ngài vì Ngài dám nói khác với điều họ tin tưởng.

PHÚC ÂM CHO THẾ GIỚI

Người Dothái ghét Dân Ngoại vì đã đối xử tàn tệ với họ khi họ bị lưu đày ở Babylon. Họ khinh miệt Dân Ngoại. Họ coi Dân Ngoại là giống không thanh sạch và là kẻ thù của Thiên Chúa. Luca phác hoạ Chúa Giêsu như là một người phá dỡ những rào cản này giữa Dân Dothái và Dân Ngoại, và dùng sự thống hối và niềm tin như là điều kiện duy nhất để được vào Nước Trời. *“Phải nhân danh Người mà rao giảng cho muôn dân, bắt đầu từ Giêrusalem, kêu gọi họ sám hối để được ơn tha tội”.* (24:47). Phúc Âm của Chúa Giêsu Kitô không chỉ là một trong những tôn giáo của thế giới. Nó là chân lý sống động của Thiên Chúa, thích nghi cho tất cả các dân tộc và cho tất cả mọi giai tầng xã hội. (xem Roma 1:16).

Là Con Người, Đức Kitô nhìn thấy những nhu cầu của Dân Ngoại khi Ngài nhìn vào những nhu cầu của tất cả mọi người. Trong chương 6, được coi như tương đương với Bài Giảng Trên Núi của Matthêu, chúng ta nhận thấy những giáo huấn luân lý sáng sủa đơn giản thích hợp với nhu cầu và mong muốn của tất cả mọi người. Luca cô đọng những điều Matthêu viết từ chương 5 đến chương 7 trong vài câu (Luca 6:20-49). Ông không trích dẫn ‘Lề Luật và các ngôn sứ’ như trong Matthêu.

Chúa Giêsu nói những chữ chọn lọc ở đây với các môn đệ của Ngài. Các mối phúc là bức tranh của Kitô hữu. Mỗi mối phúc được bắt đầu bằng “Phúc cho”. Không phải cái bạn cố gắng để trở thành, nhưng là cái bạn **là trong Đức Kitô** mang cho bạn niềm vui. Các mối phúc là bức tranh của Đức Kitô. Chúng là bức tranh của chính khuôn mặt của Chúa Giêsu, không khoe mẽ nhưng diễn tả thực sự người Kitô hữu toàn hảo.

CÁC MÔN ĐỆ ĐƯỢC SAI ĐI

Khi nhóm mười hai được sai đi (C.9), một môi trường phục vụ rộng hơn được mở ra. Trong Matthêu chúng ta nghe Chúa nói: *“Đừng đi về phía các dân ngoại, cũng đừng vào thành nào của người Samari, tốt hơn là hãy đến với các con chiên lạc nhà Israen”* (Mt 10:6). Luca bỏ câu này và nói, *“Người sai các ông đi rao giảng...các ông ra đi...loan báo Tin Mừng...khắp nơi”* (Luca 9:2,6).

Bất cứ nơi nào Con Người Kitô Giêsu đi qua, đám đông theo Ngài và tìm cách sờ vào Ngài, vì có một năng lực tự nơi Ngài phát ra, chữa lành hết mọi người (6:19). Ngài cho đi chính mình. Sự phục vụ của chúng ta cũng phải giống như vậy.

Chúng ta thấy quyền lực của Chúa Giêsu trên bệnh tật và sự chết (7:1-17); chúng ta thấy Ngài là bạn của những người tội lỗi. Ngài đến để tìm kiếm và cứu vớt những gì thất lạc (19:10). Ngài được gọi là bạn bè của những người nhậu nhẹt và phường tội lỗi (7:34).

GIÊSU KITÔ, NGƯỜI THẦY

Các học giả - Chúa Giêsu là một nhà giáo. Các môn đệ Ngài được dạy dỗ và huấn luyện để tiếp tục truyền bá sứ điệp của Ngài (6:12-16).

Trường học - Thi tuyển vào trường này được cẩn thận thi hành. Thi thực nhập học bị đòi buộc. Nhưng, mặt khác, gia nhập thì dễ dàng. Không có ngăn trở về tuổi tác, phái tính, chủng tộc, màu da (14:25-33).

Điều kiện gia nhập – “Ai không vác thập giá mình mà đi theo Ta, thì không thể làm môn đệ Ta” (14:27). “Ai không từ bỏ hết những gì mình có, thì không thể làm môn đệ Ta” (14:33).

Bài thi – Chúa Giêsu biết khả năng và yếu đuối của mỗi học trò trong trường của Ngài. Nên bài thi cho mỗi người không giống nhau. Ngài cho những bài thi riêng rẽ. Dễ dàng nhận ra điều này khi theo dõi bài thi của Chúa Giêsu cho Phêrô. Trong chương 5 Ngài thử Phêrô về sự vâng lời (5:5). Trong 9:18 Chúa Giêsu bắt ra một bài thi cho người bóc đồng này và ông cho một câu trả lời làm ngạc nhiên (9:18-20).

Quy luật phải tuân thủ - Tương quan đúng đắn với thầy phải giữ mọi lúc. Nhiều người nghĩ rằng chỉ cần một lần có tương quan với vị đại sư thôi là đủ rồi. Đây là một sai lầm tai hại. Vì là môn đệ Chúa thì phải luôn luôn học hỏi Lời Ngài, phải chịu khó cầu nguyện (11:1-4), và phải năng làm linh thao (9:59;5:27)

Ngôi trường thực hành – Chúa Giêsu chẳng những dạy họ nhưng Ngài còn cho họ thực nghiệm những sự kiện Ngài đưa cho họ (10:1-12, 36-37; 11:35; 12:8-9; 14:25-33; 18:18-26).

Giáo trình – gồm việc học hỏi về vương quốc và Nhà Vua (7:28;8:1; 9:2,11,62; 13:20-21; 12:32; 19:12,15; 22:29; 13:28-29; 17:20; 18:29).

SỰ ĐAU KHỔ CỦA CON NGƯỜI

(20:1-23:56)

Trong bữa tiệc Vượt qua Chúa thiết lập bí tích Thánh Thể. Luca ghi nhận lời nói của Chúa trong lời diễn tả sự riêng tư : “Đây là mình Thầy hiến tế **vì các con...**đây là máu Thầy đổ ra **vì các con**” (22:19-20) Khác hẳn Mátthêu và Máccô. Họ nói, “Đây là máu Thầy đổ ra cho muôn người”. Và Luca còn thêm **“Hãy làm việc này mà nhớ đến Thầy”**.

Ở giữa những biến cố liên quan đến cái chết của Chúa chúng ta thấy Luca kể chuyện các môn đệ tranh luận với nhau xem ai là người sẽ làm lớn nhất trong vương quốc (22:24-27). Rồi chuyện Phêrô chối Chúa và Thầy mình (22:54-62).

Trong vườn Giếtsimani lúc Chúa Giêsu cầu nguyện những giọt máu rịn ra trên chân mày thánh. *Luca kể rằng có thiên sứ từ trời đến tăng sức cho Ngài.* Mátthêu và Máccô bỏ chuyện thiên sứ đến tăng sức này.

Giữa đến với một đám đông và hôn Chúa. Tại sao vậy? Thì ông ta là môn đệ Chúa mà. Kinh Thánh nói rằng Ngài sẽ bị phản bội bởi bạn mình và được bán với 30 miếng bạc (Luca 22:47-62; TV 41:9; Giacaria 11:12).

Tệ hơn hết là bạn bè bỏ rơi Ngài. Phêrô chối Ngài, và tất cả bỏ mặc Ngài bị hành hạ và chạy trốn hết trừ Gioan người Ngài yêu. *Chỉ mình Luca kể rằng Chúa Giêsu nhìn Phêrô, kể chối Thầy, và làm tan nát trái tim ông với cái nhìn yêu thương đó.*

Cuối chặng đường khổ giá, chỉ Luca cho tên Calvary là tên dân ngoại dùng để gọi đồi Golgotha. Luca bỏ hầu hết những ghi chép của Mátthêu và Máccô ở đây nhưng chỉ mình ông cho chúng ta lời cầu nguyện trên thập giá (23:13-46).

CUỘC CHIẾN THẮNG CỦA CON NGƯỜI

(24:1-53)

Chúng ta chuyển từ buồn sầu và sự chết của thập giá, bóng tối và âm đạm của năm mờ, tới ánh sáng và vinh quang của buổi sáng phục sinh.

Luca cho chúng ta một phần của quang cảnh mà các tác giả khác bỏ không nói đến. Đó là câu chuyện của hành trình Emmaus.

Ông cho hai môn đệ này thấy rằng Chúa Giêsu, là Chúa phục sinh của họ, thì vẫn là một người bạn luôn yêu thương và thông cảm như trước khi Ngài tử nạn. Sau khi Chúa Giêsu cùng đi và nói chuyện với họ, hai môn đệ này nài nỉ Ngài vào nhà và qua đêm với họ. Ngài mặc khải mình là ai khi nâng đôi tay bị đóng đinh trên thập giá mà bẻ bánh. Và họ nhận ra Ngài, nhưng Ngài biến khỏi mắt họ. Khi trở về Giêrusalem họ tìm ra nhiều chứng cứ rằng Ngài là một người bằng xương bằng thịt thực sự. Tất cả những chi tiết này thuộc về Phúc Âm Luca.

Không dưới mười một lần xuất hiện của Chúa Giêsu được ghi lại, theo sau việc sống lại của Ngài – không những cho các cá nhân mà cho cả từng nhóm người và đám đông nữa. Trước tiên, cho các phụ nữ, cho Maria, và rồi cho các người khác (Mácô 16; Gioan 20:14); rồi cho riêng Phêrô (Luca 24:34); rồi hai môn đệ trên đường Emmaus (Luca 24:13); cho mười môn đệ ở Giêrusalem (Tôma vắng mặt; Gioan 20:19); và sau đó cho mười một môn đệ còn lại (Gioan 20:26,29); rồi cho bảy người ở biển hồ Tiberias (Gioan 21:1). Còn nữa cho toàn thể số tông đồ trên núi Galilê (Mátthêu 28:16); và sau đó cho 500 anh em một lượt (1 Côrintô 15:6). Rồi cho Giacôbê (1 Côrintô 15:7); và cuối cùng cho nhóm nhỏ trên núi Ôliu lúc Ngài thăng thiên (Luca 24:51).

Chúng ta được kể lại, ba lần các môn đệ của Ngài sờ vào Ngài sau khi Ngài sống lại (Mátthêu 28:9; Luca 24:39; Gioan 20:27). Ngài cũng ăn uống với họ nữa (Luca 24:42; Gioan 21:12-13).

Khi Chúa Giêsu giơ tay chúc lành cho họ, Ngài được mang lên trời (Luca 24:51).

Ngài không còn là Đức Kitô địa phương bị giới hạn tại Giêrusalem nữa, nhưng Ngài là Đức Kitô hoàn vũ. Ngài nói với những môn đệ đang khóc thương vì nghĩ rằng khi Ngài ra đi thì sẽ không còn ở với họ nữa rằng Ta sẽ luôn ở với các con. Khác biệt bao niềm hy vọng và niềm vui mang đến cho những người trước kia tuyệt vọng và xấu hổ dưới chân thập giá! Họ trở về Giêrusalem lòng đầy hoan hỷ.